

Sykehjemsprest Ingrid Rian

Gir trøst og håp på Grefsenhjemmet

**CAMPUSÅPNING
I BERGEN**

Side 10

**FIKK MEDALJE FRA
NSF**

Side 14

**DOKTORGRAD OM
HJEMMESYKEPLEIE**

Side 17

SLIK KONTAKTER DU OSS

Du kan henvende deg direkte til oss på følgende nummer:

Diakonileder **Kirsti Eide** på mobil nr. **481 88 886** eller e-post: **kirsti.eide@diakonova.no**

Adm. direktør for stiftelsen Diakonova, **Johnny Thorsen**, kan treffes på mobil nr. **415 08 109** eller e-post: **johnny.thorsen@diakonova.no**

Eiendomsdirektør **Carl Morten Grimsøen**: Mobil nr. **994 10 820** eller e-post: **carl.grimsoen@diakonova.no**

Henvendelser knyttet til bladet kan rettes til **Susanne Ward Ådlandsvik**, helst på e-post: **susanne.adlandsvik@vid.no** eller mobil **482 38 150**

Postadresse: **Diakonova, Postboks 6716 St. Olavs plass, 0130 Oslo**

DIAKONOVA

DIAKONOVA

Organ for Diakonifellskapet og stiftelsen Diakonova.

Postadresse

Postboks 6716 St. Olavs plass
0130 Oslo

E-post **post@diakonova.no**

www.diakonova.no

Ansvarlig redaktør

Adm. direktør

Johnny Thorsen

johnny.thorsen@diakonova.no

REDAKSJON

Kommunikasjonsrådgiver

Susanne Ward Ådlandsvik
susanne.adlandsvik@vid.no

Diakonileder

Kirsti Eide

kirsti.eide@diakonova.no

Årsabonnement: kr. 250,-

Neste nummer kommer i desember 2022.

Leveringsfrist for stoff til bladet er 1. november.

Forsidebilde:

Susanne Ward Ådlandsvik

Design: Østfold Trykkeri AS

Trykk: Østfold Trykkeri.

Bladet er trykket på miljøvennlig FSC- godkjent papir.

Trenger du noen å snakke med?

Fermate er et sted for frihet og forandring. Startet i Oslo som et ressurscenter for sjelesorg og veiledning og har nå avdelinger også i Rogaland, Kristiansand, Sunnmøre og Østfold.

Fermate

www.fermate.no

Oslo
Ta kontakt på tlf. 408 17 160
post@fermate.no
www.fermate.no

Rogaland
Oalsgt. 2, Sandnes
fermaterogaland@badeog.net
www.fermaterogaland.no
Tlf : 467 46 670

Avd. Haugalandet, Stenestaden,
Grin-devn. 87, Aksdal.
Tlf : 982 16 181
fermate.nordrogaland@gmail.com

Fermate Sør
Dronningens gt. 34A, Kristiansand
Tlf. 453 93 192
post@sor.fermate.no
www.sor.fermate.no

Fermate Sunnmøre
Tlf. 400 76 519 og 400 76 521
post@fermate-sunnmore.no
www.fermate-sunnmore.no

Fermate Østfold
Torggaten 6, 3. etasje, Sarpsborg
Tlf. 474 83 600
post@ostfold.fermate.no
www.ostfold.fermate.no

Diakonova (Tidligere Stiftelsen Menighetssøsterhjemmet) ble dannet i 1916. Vår visjon er:

Diakonova skal være en sentral drivkraft i arbeidet med å bevare og utvikle diakonal utdanning og praksis. Diakonova legger avgjørende vekt på utfordringen fra Gud og vår neste til å ivareta menneskets helhet og verdighet. Selv når det koster.

Våre virksomheter:

- VID vitenskapelige høyskole. Høyskolen Diakonova fusjonerte 1. januar 2018 med VID vitenskapelige høyskole og stiftelsen Diakonova er en av fem eiere i VID. Rektor er Bård Mæland. www.vid.no
- Lovisenberg Diakonale Sykehus i samarbeid med Stiftelsen Diakonissehuset Lovisenberg. Sykehusdirektør er Tone Ik Dahl. www.lids.no
- Diakonova Eiendom AS www.diakonova.no

- Grefsenhjemmet sykehjemsdrift AS
- Daglig leder: Julie Mittet www.grefsenhjemmet.no
- Fagskolen Diakonova - under etablering Diakonifellskapet er en åndelig støtte- og beredskapstropp for den virksomheten Diakonova driver. Medlemmene er utdannet ved Menighetssøsterhjemmet eller Høyskolen Diakonova.

Gavekonto: 8380 08 09080

VI MÅ GI DIAKONIEN RELEVANT INNHOLD

Når vi nå skriver juni 2022 kan vi se tilbake på to år med unntakstilstand knyttet til håndteringen av Koronapandemien. Vi har vært forhindret i å møtes, arrangementer har vært utsatt og virksomheter sliter økonomisk. Det verste er at mange har vært alvorlig syke og mange har gått bort. Vi kan glede oss over at pandemien er på tilbakegang – i alle fall ser det slik ut nå.

Året som vi alle håpet skulle bli tilbake til normalen, fikk imidlertid en brå vending 24. februar da Russland gikk til angrep på sitt naboland Ukraina. Våre tanker går til det Ukrainske folk som nå rammes hardt av krigshandlinger. Store deler av befolkningen er flyktninger i eget land og i naboland. Vennskapsbånd brytes og nye fiendskap oppstår. Krigens ringvirkninger er store. Våre tanker går til de som mister sine kjære på begge sider av frontlinjene, til de som mister hus og hjem og sine levebrød, til de som nå sulter fordi forsyninger ikke kommer fram. Diakonale søsterorganisasjoner og internasjonale hjelpeorganisasjoner gjør en stor innsats i Ukraina og i naboland for på best mulig måte å hjelpe i en svært vanskelig situasjon.

I forrige nummer kunne vi informere om at fusjonen med Stiftelsen Grefsenhjemmet ville bli effektivisert fra 1. januar. Nytt styre er på plass, og vi arbeider med videreutvikling av stiftelsen i tråd med våre vedtekter og formål. Det er spennende å følge virksomheten ved Grefsenhjemmet som et verdifullt tilskudd til stiftelsens aktiviteter, og som gir muligheter for gjensidige synergieffekter mellom utdanning, sykehus og sykehjem. Et annet sted i bladet kan du lese

om sykehjemsprestetjenesten ved Grefsenhjemmet. Jeg fikk gleden av å delta på Landsrådsmøtet i slutten av mars, som ble avholdt i stuene på Grefsenhjemmet. Samtalene om Diakonifelleskapets utfordringer og oppgaver i en ny tid stod sentralt, og disse samtaler er viktige bidrag i de pågående drøftinger om strategi og veivalg som nå pågår i stiftelsens styre. Vi lever i en annen tid, behovene for omsorg er annerledes og tar en annen form enn det pionerene så for seg for mer enn 100 år siden. Innspill blir fulgt opp og vår oppgave blir å sette diakoni på kartet og gi det et relevant innhold i dagens samfunn. Det er også gledelig at landsrådet legger opp til et landsmøte i 2023, som vi håper får en god oppslutning.

Avslutningsvis vil jeg nevne VID vitenskapelige høgskoles åpning av en ny og framtidsrettet campus på HaralDSPlass i Bergen. Der har man lyktes i å etablere en bygningsmasse som legger til rette for tett integrasjon og samarbeid mellom høgskolens utdanningsløp og sykehusets praksis, gjennom felles arealer og felles bruk av topp moderne simuleringsutstyr. Vi

Johnny Thorsen
Adm. direktør

er stolte av å kunne være en del av denne satsingen, og stiftelsen bidro med en kunstgave til åpningen.

Med ønske om en god sommer!

INNHold DIAKONNOVA 1:2022

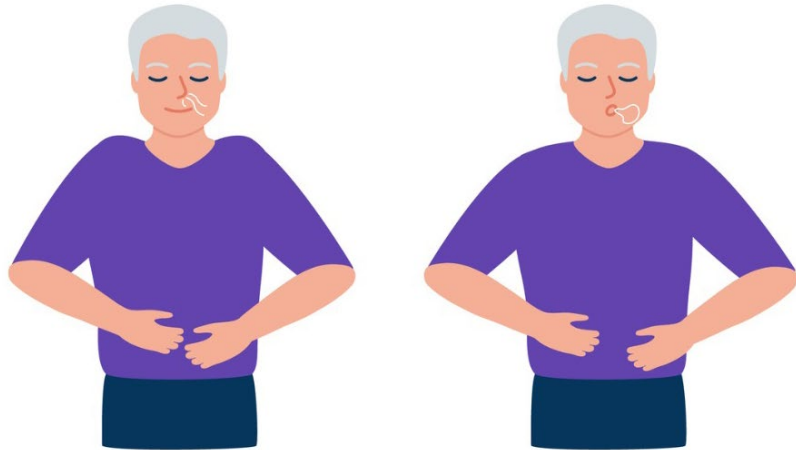
- 4 Smått & Godt
- 6 Sykehjemsprest på Grefsenhjemmet
- 10 Campusåpning i Bergen
- 12 Nytt fra LDS
- 14 Fikk medalje fra NSF
- 17 Doktorgrad om hjemmesykepleie
- 19 Vi gratulerer
- 20 Herdis Rangnes til minne
- 22 Charloth Nervick til minne
- 24 Til ettertanke

<< Vår oppgave blir å sette diakoni på kartet og gi det et relevant innhold i dagens samfunn.

PUST MED MAGEN

Å puste dypt, eller puste sakte, gir ro og velvære. I tillegg er dyp pusting godt for helsen på mange områder.

- Å puste dypt regulerer stress og angst. Dyp pusting bidrar til å regulere det parasympatiske nervesystemet, noe som roer ned hjertet og muskler.
- Å puste dypt reduserer smertefølelser. Prøv å holde pusten i noen sekunder og deretter puste dypt og langsomt. Slik frigjør du endorfiner, som er naturlige smertestillere som er skapt i kroppen.
- Å puste dypt stimulerer lymfesystemet. Lymfesystemet er en viktig del av kroppens immunforsvar og består av et komplekst nettverk av lymfekar, vev, organer og lymfeknuter som oppfyller mange funksjoner. En av disse funksjonene, som lymfevæsken utfører, er å fjerne rester av døde celler og annet avfall fra kroppen vår. Å puste dypt vil hjelpe oss med å oppnå dette ved å la blodplasmaet flyte godt slik at kroppen vår kan fungere mer effektivt.

ILLUSTRASJON: ISTOCK

- Å puste dypt forbedrer fordøyelsen. Ved å gi kroppen mer oksygen jevnere, leverer du den også til fordøyelsesorganene. Dette gjør at de kan jobbe mer effektivt. I tillegg bidrar dette til å øke blodstrømmen og stimulere tarmhandlingene.

(Kilde: veientilhelse.no)

VERDEN MANGLER HELSEARBEIDERE

Langt flere helsearbeidere må til for at verden skal nå målet om helsetjenester til alle, ifølge en ny studie.

Studien som er publisert i det vitenskapelige tidsskriftet The Lancet, skal være den mest omfattende kartleggingen noen gang av antallet leger, sykepleiere, jordmødre, tannleger og farmasøyter i verden, skriver *forskning.no*.

Størst er mangelen på helsearbeidere i Afrika, Sør-Asia og Midtøsten.

Av de mer enn 43 millioner helsearbeiderne som forskergruppen anslår at verden mangler, så er drøyt 30 millioner sykepleierjobber.

I studien fant forskerne ved University of Washington's School of Medicine ekstreme forskjeller mellom land.

I Sentral-Europa, Øst-Europa og Sentral-Asia var det i 2019 i gjennomsnitt nesten 40 leger per 10.000 innbygger. I landene sør for Sahara var det i gjennomsnitt 2,9 leger på like mange innbyggere.

I Norge var det 38 leger per 10.000 innbyggere, ifølge studien.

Store forskjeller er det også i sykepleierdekning. Mens

ILLUSTRASJON: ISTOCK

det i Norge i 2019 var 211 sykepleiere og jordmødre per 10.000 innbyggere – det høyeste antallet i Vest-Europa – så var det bare 3,3 sykepleiere på like mange innbyggere i Somalia.

(Kilde: forskning.no)

Hva lever vi for hvis det ikke er for å gjøre livet mindre vanskelig for hverandre?

George Eliot

NEDGANG I ANTALL FØDSLER

ILLUSTRASJON: ISTOCK

Etter en oppgang i antall fødsler i fjor, er tallet nå på et enda lavere nivå enn før 2021.

Folketallet i Norge økte med 10 300 personer i første kvartal, og er nå 5 435 500.

– Økt innvandring og lavere utvandring bidro til den høyeste oppgangen siden første kvartal 2015, selv om fruktbarheten var lavere og dødeligheten høyere enn samme kvartal i fjor, sier seniorrådgiver Espen Andersen i Statistisk sentralbyrå (SSB).

I årets første kvartal innvandret 14 600 personer til Norge, 5 300 personer flyttet ut av landet, og 11 900 personer døde.

Det ble født 12 900 barn, som er det laveste antallet i et førstekvartal siden 1997, da SSB begynte med sin kvartalsstatistikk.

Til sammenlikning ble det født 13 700 barn i første kvartal i 2021, 13 000 barn i 2020 og 13 400 i 2019.

Etter at fruktbarheten steg for første gang på tolv år i fjor, er den nå tilbake på et lavere nivå enn før 2021.

– Det kan se ut som at økningen i fødsler under pandemien var midlertidig, sier Andersen.

(Kilde: sykepleien.no)

Da jeg var liten, var det to ord jeg brukte hyppig: «klare selv». En sta liten unge som tidlig hadde et sterkt behov for å mestre og ikke be om hjelp fra noen. Det er noe bra ved det, og jeg var – og er – ikke unik i så måte. Behovet for å klare oss selv og ikke være til bry for andre ligger dypt i oss alle. Gjennom livet vil de fleste av oss bli utfordret på nettopp dette. Vi blir syke og trenger hjelp. Vi må slippe taket og la andre helt eller delvis ta over. Tall fra Norsk pasientregister viser at så langt i 2021 har det vært mer enn 253 000 døgnopphold i norske sykehus. Mer enn en millioner personer har vært innom sykehus. Gjennomsnittlig liggedøgn er rundt fire dager. For noen er oppholdet betydelig lengre. Statistisk sentralbyrå viser at i 2020 fikk mer enn 166 000 personer helsetjenester i hjemmet fra de kommunale helse- og omsorgstjenestene. Rundt 77 000 fikk hjelp til daglige gjøremål hjemme. Nesten 40 000 personer bodde på sykehjem på permanent basis eller for en kortere periode. Mer enn 3500 personer hadde brukerstyrt personlig assistent, og rundt 10 000 mottok omsorgsstønad. Dette viser at en betydelig andel av oss i løpet av et år ikke klarer oss helt selv. Mange må i varierende grad overlate til andre å bli ivaretatt, enten på sykehus, hjemme eller på sykehjem. For noen er behovet tidsbegrenset. Andre vil trenge hjelp resten av livet. Da er det betryggende å vite at vi har en helsetjeneste med høyt kvalifisert personell både i sykehusene og i Kommune-Norge.

(Redaktør Anne Hafstad i Sykepleien nr. 5-2021.)

– EN ANDAKT KAN UTGJØRE EN FORSKJELL

Ingrid Rian liker å ta med beboerne ut i sansehagen, som er et vakkert uteområde med grønne vekster man både kan se på, lukte p

– Jeg blir veldig berørt når jeg ser hvor glad eller rørt folk blir for å høre trøsteord eller gledesord, eller får en fortelling som de kjenner igjen, sier sykehjemsprest ved Grefsenhjemmet, Ingrid Rian.

TEKST/ FOTO:
SUSANNE WARD ÅDLANDSVIK

Planlegging av 17. mai-feiringen på Grefsenhjemmet er i full gang når bladet Diakonova kommer for å snakke med sykehjemsprest Ingrid Rian.

I finstuen, omgitt av møbler, bilder og uniformsdukker fra Menighetssøsterhjemmet, øver hun på nasjonaldagssanger sammen med musikkterapeut Ella Gerrickens og miljøarbeider Sigurd Saastad.

– Sang og musikk er viktig her på Grefsenhjemmet, sier Rian.

– Noen av beboerne kan ha glemt hva de spiste til middag for to timer siden, men kan alle versene av en sang de lærte i barndommen.

Ingrid Rian har vært sykehjemsprest på Grefsenhjemmet siden 2017. Hun har en 50 prosent stilling, og i den andre halvdel er hun prostiprest i Vestre Aker prosti, som strekker seg fra Grefsen til Ullern.

TRØST OG HÅP

I tillegg til faste gudstjenester og andakter, blir Rian tilkalt ved dødsleier. Hun har samtaler med pårørende som ønsker det, og er også med på ulike aktiviteter som strikkegruppe eller musikkstund sammen med aktivitør. Hun lærer seg navnene til alle beboerne og tar en prat med nyankomne når de har vært der et par ukers tid.

– Det er mye nytt til å begynne

med, så jeg venter til de har funnet seg til rette før jeg hilser på de nye, sier hun.

Rian har spesialisert seg i krisehåndtering (LRS), homiletikk (prekenlære) og sjelesorg (PKU). Hun trekker frem sjelesorg som noe hun har god bruk for i arbeidet som sykehjemsprest.

– Sjelesorg er både trøst, håp og gudsord-næring. Å se det andre mennesket som det er og gi et løft, det er sjelesorgens oppgave. Det vikler jeg inn i alt jeg gjør, i alt fra gudstjeneste til det å sitte ved sengekanten til den døende, forteller hun.

SPRÅKLØS TRØST

– *Hva er viktig for deg å formidle til beboerne?*

– Det varierer fra person til person. Jeg må ta utgangspunkt i hvordan hver enkelt har det. Noen er veldig tilfreds og har kanskje av natur alltid vært fornøyd – og synes ikke livet er så vanskelig. De trenger å bli møtt med et lyst sinn og snakke om ting som har vært hyggelig i livet. De forteller kanskje stolt om barn og barnebarn og trenger å bli lyttet til. Andre er deprimerte og er i konstant krise fordi kroppen er sliten og de har mye smerter. De trenger å bli løftet opp og møtt med ord om at vi er her sammen med dem. Så er det den språkløse trøsten som vi også utfører her. Vi holder i hånden, prater rolig og prøver å være til oppmuntring. Kanskje snakker vi om at sola skinner eller at livet går mot slutten, og vi prøver å nøste opp noe av det som har vært gjennom livet.

I forkynnelse og sjelesorg er Rian opptatt av taktil stimulering.

– Jeg skal vise deg et eksempel, sier hun og gir meg en konge som jeg får holde i hånden.

– Er ikke det fint å få i hånden? Da kan vi reise hvor som helst. Vi kan gå en tur i skogen og prate om at det er hvitveis der, at fuglene synger og at vi plukker kongler som vi kjenner på. Da får vi et fokus som er nært og noe de selv har vært borti.

Sykehjemsprest Ingrid Rian, musikkterapeut Ella Gerrickens og miljøarbeider Sigurd Saastad planlegger 17. mai-feiringen på Grefsenhjemmet.

UTGJØR EN FORSKJELL

– Er det noen spesielle opplevelser du har hatt som har gjort særlig inntrykk?

– Jeg blir veldig berørt når jeg ser hvor glad eller rørt folk blir for å høre trøsteord eller gledesord, eller får en fortelling som de kjenner igjen. Jeg ser på øynene deres at de følger med og ser det for seg. Det kan være alt fra bibelfortellinger til livsfortellinger. Jeg blir glad når

jeg ser at det treffer og at dagen kan bli bedre. Vi snakker jo ikke om år her, vi snakker om at en dag kan være god, eller en time. Ikke at det er grusomt resten av dagen, men en andakt kan utgjøre en forskjell.

UTVEKSLER KUNNSKAP

De ansatte på Grefsenhjemmet har et tverrfaglig samarbeid hvor de utveksler ideer og kunnskap med hverandre.

– Da kan jeg for eksempel få vite hvem som eventuelt har behov for at presten kommer innom. Det er ikke sikkert at de har spurt etter presten, men de som jobber her tenker at det kan være en idé at jeg tar meg en tur, forteller hun.

– Presten brukes både til sjelesorg i den hensikt å hjelpe beboerne til å bli mindre fortvilet, eller at de er ensomme og trenger noen å snakke med. Vi som jobber her

« Å se det andre mennesket som det er og gi et løft, det er sjelesorgens oppgave.

GREFSENHJEMMET

Grefsenhjemmet er en stiftelse opprettet av Grefsen menighet i 1974.

Med utgangspunkt i en diakonal tilnærming, var visjonen å utvikle og drive aktiv omsorg for pleietrengende og kronisk syke og eldre i lokalmiljøet. Stiftelsen valgte å satse på sykehjemsdrift i samarbeid med Oslo kommune og menigheten.

Fra 1. januar 2022 ble stiftelsen Grefsenhjemmet fusjonert med stiftelsen Diakonova.

Møbler, bilder og uniformsdukker fra Menighetssøsterhjemmet/ Diakonova har fått plass i en stue på Grefsenhjemmet.

Stuen kan også benyttes av Diakonifelleskapet til kulltreff og andre samlinger.

pleier å si at vi er en terapigruppe som skal utgjøre en forskjell. Det er godt å kjenne at vi er avhengige av hverandre, sier hun.

Rian har også undervisning for de ansatte.

– Jeg har nylig hatt en undervisningsserie om omsorg i møte med døden. I tillegg vet alle ansatte at de kan snakke med meg, enten det er noe de strever med personlig eller noe som er knyttet til arbeidshverdagen. Det kan være et dødsfall som har vært uventet, eller

andre ting de trenger å bearbeide i etterkant.

UNGDOMMELIGE IMPULSER

Grefsenhjemmet har hatt samarbeid med Grefsen menighet om konfirmanter. De unge har laget kafé og møtt eldre som har fortalt om sin ungdomstid og konfirmasjonstid, og så har konfirmanter fortalt hva de driver med og hvordan deres konfirmasjonstid er.

Senere kom noen av konfirmanter tilbake – da var de elever

på KG og hadde fått en oppgave i religion.

– De ville fotfølge presten noen uker for å få arbeidstrening og lære hva presten gjør – og hvordan de kan være kristne og diakonale sammen med eldre her på sykehjemmet. De var både på avdeling og sammen med meg. Så skulle de reflektere rundt hvordan de jobbet diakonalt. Dette var noe det var lett å si ja til, og elevene tok tak i oppgavene og syntes det var meningsfullt å være her, avslutter Ingrid Rian.

« Vi som jobber her pleier å si at vi er en terapigruppe som skal utgjøre en forskjell.

Ny campus i Bergen

FOTO: TOVE LISE MOSSESTAD

Rektor Bård Mæland ønsker forsknings- og høyere utdanningsminister Ola Borten Moe velkommen til åpningen av VID Bergen.

Rett etter påske innviet VID vitenskapelige høyskole Bergens nye campus og har nå formelt flyttet inn i Haraldsplass Helsecampus.

TEKST:

METTE SOLBERG FJELDHEIM, VID
VITENSKAPELIGE HØGSKOLE

Den offisielle åpningen var det forsknings- og høyere utdanningsminister Ola Borten Moe som sto for. Til stede var også helseminister Ingvald Kjerkol og leder av helse- og omsorgskomiteen på Stortinget, Tone Wilhelmsen Trøen.

– Med åpningen av Haraldsplass Helsecampus sørger VID for at studentene kan få en utdanning for

fremtiden. Jeg er særlig imponert over det nye Senter for simulering og ferdighetstrening der studentene skal få trene på situasjoner de kommer til å møte i arbeidslivet, og jeg gleder meg på vegne av dagens og morgendagens studenter og pasienter, sier forsknings- og høyere utdanningsminister Ola Borten Moe.

MODERNE OG FREMTIDSRETET

Haraldsplass Helsecampus er et samarbeid mellom Haraldsplass Diakonale Stiftelse, Haraldsplass Diakonale Sykehus og VID vitenskapelige høyskole. VID vitenskapelige høyskole sin campus på Haraldsplass i Bergen er sammensatt av nye og historiske bygninger til en moderne, fremtidsrettet høyskole som samhandler tett med Haraldsplass

Diakonale Sykehus.

– Vi ønsker å etablere et unikt kunnskaps- og innovasjonsmiljø. Vi kan allerede se at når mennesker og fagmiljø møtes, så settes ting i gang, sa Jørn-Henning Theis, administrerende direktør ved Haraldsplass Diakonale Stiftelse under åpningen.

NYE MÅTER Å DRIVE UTDANNING PÅ

Haraldsplass Helsecampus er det nyeste tilskuddet til VIDs moderne campuser i Stavanger, Oslo og Bergen. Rektor Bård Mæland ved VID vitenskapelige høyskole fremhevet at det på Haraldsplass Helsecampus er kort vei til et moderne ferdighetssenter, sykehus og praksissted.

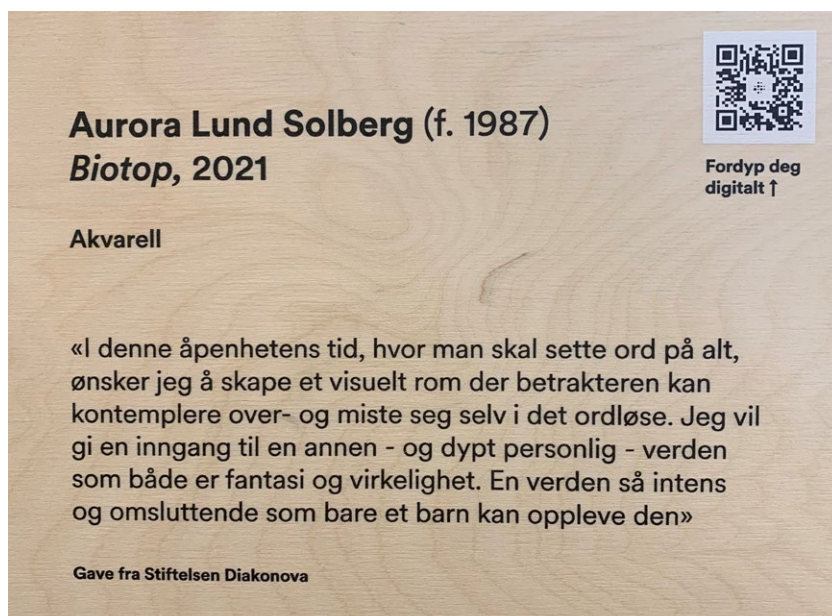
– Haraldsplass Helsecampus viser nye måter å drive utdanning

Som medeier i VID, har stiftelsen Diakonova gitt dette kunstverket i gave til VID Bergen i forbindelse med åpningen av Haraldsplass Helsecampus. Det er laget av kunstneren Aurora Solberg. Nedenfor ser vi plaketten som henger ved siden av bildet.

Helseminister Ingvild Kjerkol var blant gratulantene.

Denne plaketten henger ved siden av bildet.

på. Her tilbys undervisningsrom som er utstyrt på helt nye måter for å kombinere forelesninger med mer interaktivitet, sa rektor Mæland.

– Her skal det legges til rette for et godt og helsefremmende studie- og arbeidsmiljø. Studenter og ansatte både fra VID og sykehuset vil oppleve faglige utfordringer,

fellesskap, arbeidsglede, lik tilgang til deltakelse og konkrete muligheter for utvikling av egen kompetanse.

HØY PASIENTSIKKERHET

Teknologi har bidratt med nye måter å jobbe på, og medfører blant annet at sykehusets ansatte bruker mer av sin tid sammen med pasienten.

– På vårt nye sykehus har vi tatt i bruk ny teknologi som støtter opp under god pasientbehandling og høy pasientsikkerhet. Dette vil studentene møte hos oss, sa administrerende direktør Kjerstin Fyllingen ved Haraldsplass Diakonale Sykehus.

« Med åpningen av Haraldsplass Helsecampus sørger VID for at studentene kan få en utdanning for fremtiden.

Ola Borten Moe, forsknings- og høyere utdanningsminister

Hjemmesykehus for psykisk syke barn og unge

FOTO: LDS

Seksjonsleder Per Martin Løken sammen med noen av de 11 i teamet, som består av psykologer, leger, miljøterapeuter, pedagog og sekretær.

Fra 1. juni 2022 dobles kapasiteten i Oslo innen akutt ambulant hjemmesykehus til alvorlig psykisk syke barn og unge. Tilbudet er et faglig og økonomisk samarbeid mellom Diakonhjemmet og Lovisenberg.

Dette er et tilbud til de som trenger mer hjelp enn de kan få ved oppmøte i poliklinikk. Pasientene vil være innlagt i hjemmesykehuset og motta behandlingen hjemme sammen med sin familie, skriver LDS på sine nettsider.

Det nye tilbudet vil utvide og supplere døgntilbudet for denne svært syke pasientgruppen. Hjemmesykehuset har områdefunksjon for seks bydeler i Oslo, med 60.000 barn og unge i Diakonhjemmets og Lovisenbergs opptaksområder, med bydelene

Gamle Oslo, Grünerløkka, St. Hanshaugen, Vestre Aker, Frogner og Ullern.

STORT BEHOV

– På vegne av både pasienter og fagmiljø vil jeg rette en stor takk til Helse Sør-Øst som har bevilget midler til å gjøre dette mulig, sier adm. direktør Tone Ikdahl ved Lovisenberg Diakonale Sykehus.

– Det har vært et stort behov for å styrke tilbudet til de sykeste barn og unge, og dette vil bidra til økt kapasitet i hele Oslo.

 Det har vært et stort behov for å styrke tilbudet til de sykeste barn og unge, og dette vil bidra til økt kapasitet i hele Oslo.

Tone Ikdahl, adm. direktør ved LDS

Klinikkjef ved Nic Waals Institutt, Anne-Stine Meltzer forteller at det nye tilbudet er et resultat av et langsiktig arbeid for å bedre situasjonen for barn og unge i Oslo. Virksomheten vil også i det videre arbeidet ha et nært samarbeid med tjenester i bydeler og kommunale tjenester, som barneverntjenesten, PPT, skoler, barnehager og avlastningstjenester, og med poliklinisk behandlere ved BUP Vest og Nic Waals Institutt, samt Oslo Universitetssykehus.

Tilbudet vil særlig rette seg mot barn og unge i akutt krise,

med tilstander som psykose, selvmordsrisiko, alvorlig utagering, selvskading eller spiseforstyrrelser, samt barn i alderen 0-6 år i risikosonen.

INGEN VENTETID

Seksjonsleder for Hjemmesykehuset, Per Martin Løken, forteller at den akutt-ambulante seksjonen går inn med minst to medarbeidere når det er behov for intensiv oppfølging. Behandlingen kan skje hjemme, på klinikken, på skoler, i barnehager, i barneverninstitusjoner og andre steder. Hjemmesykehuset bistår med

vurderinger, stabilisering, utredning og psykologisk og medikamentell behandling, samt miljøterapi. Tilbudet har en tidsavgrenset behandling i inntil åtte uker, og målsettingen er at det ikke skal være ventetid på dette tilbudet. Man vil få hjelp samme dag eller første virkedag etter at det er tatt kontakt. Seksjonen samarbeider dessuten tett med Oslo universitetssykehus ved behov for innleggelse i døgnavdeling for ungdommer.

Stor innsats under pandemien

– Det har vært ekstra travelt, med mange nye prosedyrer og medisinsk-teknisk utstyr, sier intensivsykepleier Wilhelm Møller Faldalen ved Lovisenberg Diakonale Sykehus (LDS).

På sine nettsider skriver Helse Sør-Øst (HSØ) om innsatsen til de mange ansatte ved sykehusene gjennom koronapandemien. Wilhelm Møller Faldalen ved LDS er en av dem.

– Vi har hatt ansvar for behandlingsoppfølging og pleie av kritisk syke pasienter på Medisinsk intensiv og overvåkning (MIO). Som fagsykepleier har jeg også ansvar for opplæring av ansatte og sykepleiere i videreutdanning. Det har vært ekstra travelt, med mange nye prosedyrer og medisinsk-teknisk utstyr, forteller Faldalen til HSØ.

– Vanligvis har vi fem intensivplasser. Under pandemien økte vi til seks pasienter eller fem ved isolasjon – noe som krever mer ressurser. I perioder har vi også hatt en ekstra intensivenhet for fire covidpasienter. Da har vi fått forsterkninger med intensiv-, anesthesi- og operasjonssykepleiere fra Kirurgisk klinikk. Det var først krevende å forholde seg til mange nye kolleger i en hektisk arbeidsdag, men også flott å bli kjent og oppleve at vi fikk det til sammen.

– I begynnelsen av pandemien var det lite kunnskap om det nye viruset, ingen vaksine og usikkert hvor smittomt det var, slik at vi var redde for å ta med smitte hjem.

– Det ble lettere etter hvert. Det har også vært faglig tilfredsstillende å jobbe med mange dårlige pasienter – det er jo det vi kan og har utdannet oss til. Covidpasienter er ikke skumle, det er når kapasiteten overskrides at det er skummelt, sier Faldalen.

FOTO: LDS

Liv og Maria er sykepleiere som har videreutdanningspraksis på Medisinsk intensiv og overvåkning (MIO) ved LDS.

– Utdanningsoppgaven er veldig viktig, og nå har også samfunnet mer fokus på dette, sier Wilhelm Møller Faldalen.

Fikk medalje for langt medlemskap

Anna Kvam (nr. 3 i andre rekke f.v.) gikk i Menighetssøsterhjemmets kull 65 fra august 1953 til august 1956.

Høsten 2021 fikk Anna Kvam medalje for 50 års medlemskap i Norsk Sykepleierforbund (NSF). For Annas del betydde ikke dette bare at hun hadde vært medlem i sykepleierforbundet i 50 år, men at hun også hadde utført tjeneste som sykepleier i alle disse årene.

TEKST: Kirsti Eide

Og ikke nok med det: Arbeidsgiveren har i det vesentlige vært den samme i alle år, nemlig Menighetssøsterhjemmet. De 3 ½ første årene som nyutdannet sykepleier tjenestegjorde hun som menighetssøster i Bekkelaget menighet i Oslo.

Sammen med tre søsken er Anna født og oppvokst i Veitstrand i Luster kommune. Der hadde familien et lite småbruk som de livnærte seg på.

– Da jeg skulle velge utdannelse, ble det sykepleie. Dette var jo like etter krigen, jeg hadde bare en dårlig folkeskole og et halvt år ved kristen

ungdomsskole som skolebakgrunn, så jeg hadde i grunnen ikke så mange valgmuligheter. Men jeg fikk begynne på Menighetssøsterhjemmet i 1953. Der møtte jeg et fellesskap som skulle komme til å bety veldig mye for meg, og der ble det knyttet vennskap for livet, forteller hun.

TRIVDES I OSLO

Etter tida i Bekkelaget menighetspleie reiste hun hjem.

– Mor var plaget med alvorlig grad av leddgikt, og hjemme på småbruket var de avhengige av at noen av oss barna var hjemme og hjalp til både med stell i huset og med gårdsdriften. Vi søstre

Menighetssøsterhjemmets medisinske klinikk i Rosenborggata var Anna Kvams arbeidssted fra 1969 til hun gikk av med pensjon.

byttet på med dette. Etter to år hjemme, kom søsteren min og byttet med meg og jeg kunne reise tilbake til Oslo, denne gangen til Menighetssøsterhjemmets kirurgiske klinikk. Etter et par år der ble det ny periode for meg hjemme i Veitostrand.

I 1969 kom hun til Menighetssøsterhjemmets medisinske klinikk, først som sykepleier på natt før hun gikk over til dag.

– Der ble jeg værende til jeg ble pensjonist. Jeg har forresten aldri vært flink til å flytte, jeg trivdes best med å være i ro. I ettertid kan jeg sikkert tenke at jeg gjerne kunne byttet litt beite, men jeg hadde det godt på Menighetssøsterhjemmet og jeg trivdes der. I mange år bodde jeg i Holmboes gate. Det var ei fin tid.

Der bodde flere kollegaer, der hadde vi alltid noen å gjøre ting sammen med og det var kort vei til arbeid.

I en fallulykke brakk hun ankelen på begge sider, noe som i ettertid skulle komme til å plage henne mye.

– Etter hvert fikk jeg gå over i arbeidsoppgaver som ikke krevde like mye gåing. Forstanderinna la til rette for dette, forteller hun.

VAR MED I FLYTTESJAUEN

Anna var med i arbeidet da Menighetssøsterhjemmets klinikker og Lovisenberg sykehus flyttet sammen, men da sykepleierskolen og administrasjonen flyttet til Linstows gate, sluttet hun. Da var hun 70 år. I en alder av 93 år bor hun fremdeles i egen, godt tilrettelagte leilighet og med de godt kjente Menighetssøsterhjemsbygningene

som nærmeste nabo. Hun betaler fremdeles sitt medlemskap i Norsk Sykepleierforbund.

Anna var trofast med i Oslo Søsterring så lenge den var i aktivitet og sier hun savner søsterringen og kontakten med medlemmene der. Dagene kan av og til kjennes ensomme og lange, særlig nå når hun ikke lenger kommer seg ut.

– Det er ikke så mange av kullingene mine som lever lenger, og de som gjør det, er så skrøpelige at det er vanskelig å ha kontakt, sier hun.

– Egentlig synes jeg ikke dette er så mye å skrive om, - jeg har bare gjort det som var oppdraget mitt, sier Anna stille når vi avslutter samtalen.

« På Menighetssøsterhjemmet møtte jeg et fellesskap som skulle komme til å bety veldig mye for meg, og der ble det knyttet vennskap for livet.

Feriesteder til leie

SØRLANDSIDYLL I KRAGERØ

I Haslumkilen Havn i Kragerø kommune kan du leie Diakonovas nydelige feriested. Huset har 10 sengeplasser, ligger like ved sjøen, har egen terrasse og en liten båt. Stedet kan leies av medlemmer i Diakonifelleskapet, ansatte i stiftelsen og ansatte ved Høyskolen Diakonova før fusjonen med VID.

Pris per person per døgn:

Voksen kr. 200,-

Barn 3-12 år kr. 100,-

Barn under 3 år er gratis.

Maks pris per døgn kr. 1500,-

For leie av huset, kontakt Diakonova Eiendom på e-post: carl.grimsoen@diakonova.no

FRILUFT OG PEISKOS I HEMSEDAL

Lei Diakonovas hytte i Lykkja like utenfor Hemsedal sentrum. Hytten har seks sengeplasser og er omgitt av flott natur. Ved hytten finnes det fine turstier, hvor du kan gå både til fots og på ski. Stedet er til bruk for medlemmer i Diakonifelleskapet, ansatte i stiftelsen og ansatte ved Høyskolen Diakonova før fusjonen med VID.

Pris per person per døgn:

Voksen kr. 150,-

Barn 3-12 år kr. 75,-

Barn under 3 år er gratis.

Maks pris per døgn kr. 1000,-

For leie av hytten, kontakt Diakonova Eiendom på e-post: carl.grimsoen@diakonova.no

Doktorgrad om hjemmesykepleie

Vi snakker forskjellig om hjemmesykepleie. Det er noe av det som kommer fram av Ann-Kristin Fjørtofts ferske doktorgradsavhandling «Hjemmesykepleie i endring. Analyse av profesjonelle og politiske diskurser.» Fjørtoft disputerte ved VID Bergen i mai.

– Det er behov for omfattende sykepleiefaglig kompetanse i hjemmesykepleie, hevder Ann-Kristin Fjørtoft. Hun forsvarte sin doktorgrad ved VID Bergen i mai.

Hva hjemmesykepleie er og bør være er et viktig spørsmål både for politikere, sykepleiere og ikke minst pasienter og pårørende. Svaret kan imidlertid variere ut fra hvilke perspektiver som legges til grunn.

OMFATTENDE OG MOTSETNINGSFULL

Fjørtofts doktorgradsprosjekt bidrar med innsikt i hjemmesykepleie ut fra hvordan hjemmesykepleiere snakker

om arbeidet sitt og hvordan tjenesten blir omtalt i førende politiske dokumenter.

Dagens hjemmesykepleie er omfattende og motsetningsfull, med mange ulike krav og behov som sykepleierne må håndtere. Endringer med flere hjemmeboende med komplekse helsebehov, har gjort hjemmesykepleie mer spesialisert og det er blitt mindre tid til hverdagspraten med den enkelte pasient og pårørende.

ULIKE MÅTER Å SNAKKE OM HJEMMESYKEPLEIE

De politiske dokumentene vektlegger effektivitet og bærekraft med vekt på helsetilstander som kan forebygges, behandles og rehabiliteres.

Pasienter som ikke kan bli bedre og som trenger helsehjelp over lang tid, er i mindre grad prioritert. Hjemmesykepleiernes arbeid og bidrag er lite synlige i de nasjonale politiske dokumentene.

Et funn som står i motsetning til dette, er hvordan sykepleierne beskriver arbeidet sitt med å følge opp alvorlig syke pasienter og tilrettelegge avansert sykepleie i pasientenes hjem. Dette understreker behovet for omfattende sykepleiefaglig kompetanse i hjemmesykepleie, samt nødvendigheten av å sette ord på sykepleiernes bidrag.

BEVISSTGJØRENDE FORSKNING

Fjørtoft argumenterer for at det er viktig å synliggjøre konsekvenser av endringer i dagens helsetjenester og hjemmesykepleie, for å kunne diskutere utviklingen videre. For en god dialog om utviklingen videre er det viktig å sette ord på sykepleiernes særlige arbeid og bidrag i hjemmesykepleie, og det er ikke minst viktig å avdekke at noen pasientgrupper og tjenester ser ut til å bli mindre prioritert.

Gjennom sin forskning ønsker Fjørtoft å bidra til en nyansert diskusjon om hjemmesykepleie som er relevant både for brukere av hjemmesykepleie og dem som jobber i sektoren, samt overfor politikere og utdannelseinstitusjoner. Hva hjemmesykepleie er og bør være har ulike diskursive representasjoner, og Fjørtofts forskning løfter «samtalet om hjemmesykepleie» til et nivå som inkluderer perspektiver ovenfra og nedenfra. Perspektiver som bør vektles nøyte når vi snakker om morgendagens hjemmesykepleie.

« Det er blitt mindre tid til hverdagspraten med den enkelte pasient og pårørende.

Landsmøte 2023

Vi er tidlig ute, men ha dette i tankene allerede nå. Det blir etter planen nytt landsmøte og inspirasjonshelg 22.- 24. september 2023. Også denne gangen ønskes vi velkommen til Strand leirsted. (Vi tar forbehold om endring av dato. Nærmere informasjon kommer i neste utgave av bladet Diakonova.) Bildet er fra Landsmøtet høsten 2021.

For 50 år siden

Det vakte den største oppmerksomhet i våres at da Oslo kommune oppnevnte et utvalg for å vurdere behovet av og fremlegge en plan for hjemmehjelps- og hjemmesykepleiervirksomheten i kommunen, så ble ikke en eneste representant tatt med fra menighetshold enda Oslos menigheter gjennom sine menighetssøstre og diakoner hvert år har langt det største antall sykepleiere i hjemmet i forhold til de tall som Oslo kommune opererer med. Dette er så meget desto underligere som mandatet også omfatter samarbeidsforholdet

mellom kommunen og de frivillige organisasjoner/ menighetspleier som arbeider på dette felt.

Det er sørgelig at man er kommet så langt i dette land at man er nødt til å skrive åpne brev til hverandre i avisene for å nå frem med sine klagemål. Det er faktisk dette Diakoniråd for Den norske kirke så seg nødsaget til å gjøre. I et brev datert 7. mars 1972 påviser Diakonirådet hvorledes både Lov om sosial omsorg, Retningslinjer for hjelpeordninger i hjemmene av 1969 og Midlertidige retningslinjer for

hjemmesykepleie gjeldende fra 1/1 1972 – Samtlige går inn for et samarbeide med de frivillige organisasjoner/menighetspleier. Det er ikke her plass til å gå nærmere inn på diakonirådets saklige påpekninger, – hvor i blant inngår også påvisningen av at diakonal virksomhet inngår i lovverket omkring Den norske kirkes ordning.

«En synes at Oslo kommune i denne saken har vist mangel på forståelse for de enkleste prinsipper for samarbeidet», står det bl.a. i brevet.

Vi er dessverre enige. Dette er ikke Oslo kommune verdig!

(Åpent brev fra Diakonirådet til daværende ordfører Brynjulf Bull. Gjengitt i Menighetssøsteren, juni 1972)

LA OSS TAKKE OG BE

Vi takker for sykehjemspresten og alle de andre ansatte som bidrar til at Grefsenhjemmet er et godt sted å være. Vi ber om at beboerne må kjenne seg omsluttet, og at lyset fra din kjærlighet gir daglige glimt av glede og håp.

Vi ber for alle som skal ta fatt på en utdanning ved en av VIDs studiesteder til høsten. Gi dem den utrustningen de trenger for å bidra til å skape et varmere og rausere samfunn med menneskers helse og trivsel i sentrum.

Vi takker for alle som har tjent deg trofast i alle år og som kjenner seg slitne. Gi dem den styrken de trenger hver dag. Takk for at du er vår gode hyrde som lar oss ligge i grønne enger og leder oss til vann der vi finner hvile.

VI GRATULERER

97 år

14.08 **Borgny Salvesen**, Vennesla
21.09 **Reidun Norma Valle**, Brekstad
16.10 **Gudrun Aase Bratsberg**, Sauland

94 år

29.09 **Anna Kvam**, Oslo
28.12 **Kjellaug Lie**, Hedalen

93 år

05.08 **Marta Skuland**, Holum
19.11 **Gudrun Skåthun**, Fusa
19.12 **Nora Sævareid**, Harestua

92 år

10.12 **Bjørn Vågenes**, Manger

91 år

06.08 **Ellen Sky**, Oslo
28.08 **Ebba Johansen**, Tomasjord
19.09 **Kari Holden Høiby**, Grinder
22.10 **Møyfrid Eiterå**, Storforshei
23.12 **Solveig Norli**, Oslo

90 år

18.08 **Anny Gerd Marki**, Vadsø
25.09 **Olga Kristine Kjenes**, Oslo
06.11 **Ragnhild Kristine Hammer**, Rykkinn
20.11 **Eva Magdalena Gangås**, Melhus

85 år

16.07 **Ingrid Soleng**, Svolvær
27.07 **Klara Kleveland**, Kristiansand
27.07 **Signe Kleveland Andersen**, Kristiansand
23.09 **Marie Voster**, Tau
27.10 **Gro Lunde**, Brandsfjord
20.12 **Ester Dahle**, Skien

80 år

12.07 **Gunvor Gundersen**, Gimse
23.07 **Inger Nygård**, Lena
27.09 **Ingrid Lillian Wilhelmsen**, Oslo
30.09 **Inger Orten Eidsvik**, Tennfjord
06.10 **Svanhild Elle Berg**, Kristiansand
05.11 **Aud Grøvan**, Holum
09.11 **Anne Karine Grøttheim**, Sverige

75 år

28.10 **Margrethe Ljåstad**, Hakadal
07.11 **Solfrid Aambø**, Enebakk
26.11 **Solveig Mosskull**, Hønefoss
31.10 **Edel Vik**, Norheimsund

70 år

10.08 **Marianne Seim**, Oslo

Herdis Karin Haugland Rangnes

29. januar 1954 – 2. mars 2022

Herdis begynte ved Høyskolen Diakonova høsten 2004. Selv ble jeg kjent med Herdis da jeg begynte ved Diakonova i januar 2012, og ble samtidig lederen hennes. Jeg opplevde at det var lett å bli kjent med henne, og hun var en kapasitet blant kollegene. Hennes arbeidsfelt var først og fremst psykisk helse, et område hun brant for. Hun var faglig engasjert, og hadde også et ønske om å formidle og utvikle tilbudet om psykisk helsehjelp utenfor Norges grenser. Hun sto i spissen for samarbeidet med området øst i Estland, der Diakonova sammen med Lovisenberg Diakonale Sykehus samarbeidet med et psykiatrisk sykehus, hadde faglige prosjekter sammen, og der studentutveksling var en del av prosjektet.

Herdis Rangnes var reiseleder på en pilgrimstur til Santiago de Compostela med ansatte ved Høyskolen Diakonova i 2012. Her er hun sammen med to av de som jobbet på ett av serveringsstedene langs veien.

Herdis Rangnes (t.h.) sammen med f.v. Line Lindenskov, Benedicte Sørensen Strøm, Poonam Sheoran, Bård Mæland, Jyoti Sarin og student Nils Petter Edwinson som «pasient». De to sari-kledte gjestene var på besøk fra Maharishi Markandeshwar University i India i forbindelse med et samarbeidsprosjekt med VID vitenskapelige høgskole i 2019.

Etter en stund gikk Herdis over til å ha mer administrative oppgaver, gjennom arbeidet som praksiskoordinator og internasjonal koordinator. Dette arbeidet utførte hun også på en forbilledlig måte. Hun hadde en oversikt noen hver kunne misunne henne. Hun hadde selv arbeidet i Sør-Amerika og behersket spansk. Derfor var det helt naturlig at hun var med og planla turen Diakonova hadde til Spania da vi gikk deler av pilgrimsleden til Santiago de Compostela i 2012. Det ble en minnerik tur for de av oss som deltok på turen. Senere arrangerte hun også tur til Andesfjellene i Peru, der flere venner og kolleger deltok.

Ved siden av arbeidet hadde Herdis mange interesser, og hun likte å bruke kroppen. Lange skiturer ved hytta var verdsatt, og så hadde hun og mannen Ole hus i Spania som ble flittig brukt. Dit var både bonusbarn, barnebarn og tantebarn velkomne.

Herdis var et arbeidsjern, og var klar i talen. Du visste hvor du hadde Herdis, og det er godt med folk som er tydelige. Hun var også en pragmatiker og realist. Noe som viste seg både i arbeidet hun la ned

ved høyskolen, og også i måten hun møtte sykdommen på.

Herdis var en sprek dame med masse energi, godt humør og smilet satt løst. Hun var lett å like. Derfor berører hennes død mange av oss, og flere av kollegene ble også Herdis venner. Herdis hadde nettopp gått av med pensjon da hun ble diagnostisert med kreft.

Hun sovnet stille inn onsdag 2. mars, 68 år gammel.

Våre tanker går til mannen Ole, hennes far Peder, hennes søstre og øvrige familie.

Vi lyser fred over Herdis minne.
Hilde Øieren

Herdis kom feiende inn som en energi-virvelvind på daværende Menighetssøsterhjemmet i Linstows gate 5. Hun var blid, liketil, uredd og med stort pågangsmot. Jeg tror ikke det er noen som har hatt så allsidige oppgaver som Herdis. Ingen oppgave var for liten og ingen oppgave var for stor. Hun stegget inn der det var behov.

Herdis fungerte som studieleder og praksiskoordinator, hun veiledet

studenter i inn- og utland og hadde en rekke forefallende oppgaver som hun med sin praktiske sans alltid fant gode løsninger på.

Jeg hadde gleden av å arbeide mye i tospann med Herdis, og vi delte kontor noen år i Fredensborgveien. Herdis var en morgenfugl, og når jeg låste meg inn bakdøren fra Dops gate, skottet jeg alltid opp på kontorvinduet vårt. Der var det som regel lys. Herdis hadde allerede vært der lenge og fått gjort mye.

I tillegg til å være faglig flink, praktisk og effektiv, var Herdis varm, omsorgsfull, hjelpsom og opptatt av hvordan andre hadde det.

Jeg har alltid satt stor pris på Herdis og ser tilbake med glede på faglig samarbeid, herlige stunder med humor, latter og hverdagstrivsel.

Jeg hadde siste SMS-kontakt med Herdis 31. januar. Da skrev hun til meg «Livet er kort nå, men jeg har det godt».

*Tusen, tusen takk, kjære Herdis.
Du vil bli dypt savnet!*
Margrete Thorstad

Gerd Charloth Nervick

6. september 1932 – 2. mars 2022

Nå har enda en kjær og avholdt kulling fra kull 70 fått heimlov og flyttet hjem til Jesus.

Charloth hadde hatt helseproblemer de siste årene. Men dødsfallet kom likevel noe uventet etter et fall som førte til komplikasjoner. De siste 2-3 ukene lå hun på Universitetssykehuset i Stavanger hvor hun også døde. Hun fikk god behandling og omsorg. Venner og slektninger var hos henne dag og natt den siste uken hun levde.

Charloth ble begravet fra Sandnes kapell 9. mars. Kisten og kapellet var nydelig pyntet med kranser og bårerbuketter, mye i blått, som var Charloth sin yndlingsfarge.

Mange viste på denne måten sin takknemlighet over å ha lært Charloth å kjenne.

Pastor ved Fredheim Arena, Runar Landro, ledet seremonien med minneord og tale.

Fredheim Arena er organisatorisk knyttet til Indremisjonsforbundet. Og Fredheim var Charloth sitt åndelige hjem og hennes «kirke» gjennom 40 år og like til det siste. Opp gjennom årene hadde hun gått aktivt inn og tatt på seg oppgaver i fellesskapet der.

I minneordet tegnet Landro et bilde av Charloth «som en åndelig mor, med omsorg og oppmuntringens gave. En sjelden vakker blomst i Guds hage har takket for seg. Hun vil bli dypt savnet». «Ufortjent av bare nåde» var overskriften på talen hans. Dette var Charloth sine ord flere ganger de siste dagene hun fikk på jorden. Og det var hennes bekjennelse gjennom et langt liv i Jesu følge.

Avslutningssangen i kapellet: «O, store Gud», ble sunget ofte i kullet vårt i elevtiden.

Minnemøtet etter begravelsen ble holdt i Fredheim. På grunn av lange reiser og sviktende helse hos noen av oss kullinger, kunne vi ikke være med i begravelsen. Derfor var det så fint at Bente, datter til vår avdøde kulling Karin, kunne lese opp en minnetale fra oss. Sølvi, datter

til Margit Vinnes, også kulling, deltok i begravelsen. Slik ble vi kullinger representert gjennom den yngre generasjon.

Charloth vokste opp i Sandnes kommune. Hun fikk en trygg og god oppvekst med sine foreldre.

Etter realskole, handelsskole, ulike jobber og bibelskole i Bergen, begynte hun, som en av atten jenter fra alle deler av landet, på MSH-hjemmets sykepleierskole i februar 1956.

I kullet opplevde vi Charloth som sosial, klok og omsorgsfull, en kullvenninne alle ble glad i og så opp til.

Etter oppfordring, begynte Charloth etter endt utdanning i 1959, på kontoret på Menighets-søsterhjemmets kirurgiske avdeling i Pilestredet 77 i Oslo. Hun var en periode også lærer ved MSH Sykepleierskole.

Charloth var en kunnskapsrik og dyktig sykepleier, men ønsket å utvikle seg videre og tok derfor videreutdanning innen administrasjon ved Norges Høyere Sykepleierskole.

Etterhvert ønsket hun å bo nær foreldrene, og i 1970 ble Sandnes hennes faste bosted, hvor hun bygget seg hus og skapte et nydelig hjem. Som den utadvendte og sosiale personen hun var, fikk hun mange venner og et stort nettverk.

Vi kullinger som fikk besøke henne, ble møtt med åpne armer, varme og omsorg.

Hun hadde sin arbeidsplass i sykehusavdelinger på Sandnes Sykehus, Sentralsykehuset i Stavanger, Stavanger Kommune og ved NKS Sykepleierskole i Stavanger.

Charloth sin siste arbeidsplass, fra 1988, ble Trones Bolig og eldrecenter i Sandnes. Her var hun opptatt av å gi god omsorg til de eldre, men også av å anspore dem til aktiviteter. Hun startet her en misjonsforening for Misjonsalliansen. Foreningen samlet inn penger til seks-syv fadderbarn.

Charloth fikk mange gode og aktive år som pensjonist. Hun åpnet hjemmet sitt for mange som var ensomme og brukte sin tid og sitt overskudd til glede for andre.

Det ble knyttet sterke kullbånd de årene vi gikk på Menighetssøsterhjemmet. 70. kull ble ofte omtalt som «Sangkullet». Vi sang ved enhver anledning.

Charloth hadde en særegen vakker sangstemme, og bidro til flerstemt sang. Hun og to andre kullinger dannet blant annet en trio.

At kullinger var viktige for Charloth og hun for oss, var tydelig. Hun ble en bauta. Gjestfrihet preget hennes hjem, og trolig er hun den på 70. kull som har besøkt flest kullinger rundt om i Norge. Hun har deltatt i alle kulltreff vi har hatt. Vårt siste treff hadde vi i Oslo 7. til 9. juni 2017. Charloth besørgte sted og innkvartering. Og vi fikk en minnerik dag på Diakonova, godt ivaretatt av diakonileder Kirsti Eide.

Kullboka vår sirkulerer fortsatt. Charloth sin omsorg og trygge Kristustro var gjennomgående i alt hun skrev.

Og vi har, etter beste evne, fulgt henne i tanker og bønner det siste veistykket av hennes liv.

Som svar på en melding, to dager før hun dør, hvisker hun til Bente, som sitter hos henne:

«Takk for gode ord og Guds fred tilbake».

Og hennes siste ønske var at dette skulle skrives i kullboka: «Lev nær Jesus, så holder han seg nær dere. Han er trofast og holder det han lover».

Takk, Fred og Velsignelse lyses over kjære kulling Charloth sitt minne!

Hilsen 70. kull ved Grethe Finsrud og Martha Haga

O store Gud, når jeg i undring aner
hva du har skapt i verden ved ditt ord.
Ser universet med de mange baner
og vet alt liv oppholdes ved ditt bord;

*Ref: Da bryter lovsang i fra sjelen ut:
O store Gud, o store Gud!
Da bryter lovsang i fra sjelen ut:
O store Gud, o store Gud!*

Når jeg så vet hvor Kristus lot seg føde,
vet hvor han gikk omkring og gjorde vel
inntil han sonet verdens synd og døde
og oppstod for å frelse hver en sjel;
Ref.:

Når jeg i Skriften ser de mange under
som Gud har gjort fra første Adams tid,
og ser hvor trofast Herren alle stunder
har ført sitt folk igjennom livets strid;
Ref.:

Når så til slutt hvert tidens slør må falle,
og troens mål er nådd, så jeg får se,
vil evighetens klokke sjelen kalle
for tronen mellom skaren hvit som sne;
Ref.:

T: Carl Gustav Boberg 1836 O: Knut J. Andersen 1956

Fred etterlater jeg dere.
Min fred gir jeg dere, ikke den fred som verden gir.
La ikke hjertet bli grepet av angst og motløshet.

Johannes 14,27

